

OLÁH JÁNOS

Maradni szeretnék

*Amennyire félttem az egyedüllétől,
legalább annyira törekedtem is rá:
hatéves lehettem, amikor először világgá indultam miatta.
Nem jutottam messzire,
sem a vilávjárás,
sem az egyedüllét sejtelmekkel átszótt
birodalmának meghódítása terén.
Most – az utolsó nagy utazás
előszelének fuvallatában –
hirtelen megbicsaklik bennem az ifjúkori vágyakozás,
maradni szeretnék a helyemen, szeretteim körében,
talán éppen azért, mert érzem, hogy lehetetlen.*

Gólya köröz

*Brekeg a kecskebéka,
gólya köröz.
Jaj, talán vége még ma!
Vagy kettejük közös Istene
odafönt
megkönyörül a vartyogó szegényen,
s éhkoppra szánja azt,
ki büszkén szárnyal
az égen?*

Kósza láng

*A kóválygó nap éjjel után csapódik le,
karambolos repülőgép,
roncsoltan, némán, süketen,
eresztékeiben
robbanásra kész benzin
szivárog unottan, az életem.
Jöjj, kósza láng,
robbantsd fel ezt a katasztrófa-álmot,
röpítsd a csillagokba,
hadd bámuljon a rozsdát virágzó,
hoppo maradt enyészet!*

Kötéltánc

Te kízó, vallató való
 örömmel, fájdalommal,
 ínséggel és bőséggel,
 diadallal, bukással
 bevérzett magyar élet,
 meztelen melledet
 derengő ragyogásnak,
 sebző röntgensugárnak
 védtelenül kitártad.
 Vagy-e még, aki voltál,
 akárhányszor lakoltál?
 Elbuktál s feltámadnál,
 de, jaj, elhagyott minden,
 nincsen hit a szavadban,
 nincs vér az ereidben,
 bábuként rángó emlék,
 táncolsz a rőt avarban,

minden, már minden elmúlt,
 a jövő visszafordult,
 végső bukásod zengik
 köréd sereglő senkik,
 de szavukat nem érted,
 nyüzsgőn tekerő férgek
 mérge agyad kioltja,
 elfújt, füstölgő gyertya,
 talán csak ennyi voltál,
 míg végleg meg nem haltál.

Élni kellene, élni,
 nem hinni, nem remélni,
 halottnak vélt hitekből
 – a pokolból, a mennyből? –
 sértetlen visszatérni,
 s egyszerűen csak élni.

Átlépve

Átlépve dőlt világokon
 halálodat ne vedd zokon,
 voltál, nem voltál, hogy ki vagy,
 nem érzékeli már az agy.

Mint esdeklő szívütemet,
 mint földre ejtett névjegyét
 taposnak el a gyilkosok.
 Azt hitted, hogy ez nem lehet,

de lehetett, de lehetett,
 akármilyen megtörtént veled.
 Új káosz martaléka, te,
 nem ismer föl már senki se.

Soha többet!

A berki bombatölcsér
 torkában elmerülve
 kék pillék lepte hátam
 gleccserhidegre húlt le.
 Oly mély örvények álma,
 mely akkor megérintett,
 nem érint soha többet.